

دفتر کمیساریای حقوق بشر بی‌سی بیانیه سیاست‌گذاری در مورد بیماری جهان‌گیر COVID-19

این بیانیه در ۱۹ مارس تهیه و در ۲۳ مارس ۲۰۲۰ به روز شده است، XXX صبح

سلب مسئولیت: این بیانیه توصیه حقوقی تلقی نمی‌شود. کمیساریای حقوق بشر بی‌سی افراد و سازمان‌ها را تشویق می‌کند که از احتیاط‌های جهانی براساس آخرین توصیه‌های روز [مقامات بهداشت عمومی](#) پیروی کرده و در صورت نیاز، درخواست مشاوره حقوقی کنند. این کمیساریا همواره وضعیت در حال تحول را تحت نظر داشته و به طور مداوم این بیانیه را بر اساس نیاز به روزرسانی می‌کند.

مقدمه

حقوق بشر، به هنگام بحران نسبت به هر زمانی از اهمیت بیشتری برخوردار است. دقیقاً زمانی که تحقق حقوق بشر به عنوان مهمترین‌ترین اصل، مشکل‌ترین کار خواهد بود. این مواقع چالش برانگیز است که برای همه ما دانستن حقوق بشر، درک دامنه حمایت‌مان در بی‌سی و قرار دادن حقوق بشر به عنوان محور تصمیم‌گیری‌هايمان، را حیاتی می‌کند.

در راستای هماهنگی با [کمیساریای عالی حقوق بشر سازمان ملل](#)، به مردم بریتیش کلمبیا تأکید می‌کنم که اصول حقوق بشر را هسته اصلی واکنش به ویروس جهانگیر کرونا (COVID-19) بدانند¹. با این حال، تصدیق می‌کنم که در این زمان بحرانی باید حقوق بشر و آزادی‌های مدنی در برابر امنیت و بهداشت عمومی متعادل گردد. هر تصمیمی که حقوق بشر و آزادی‌های مدنی را محدود کند، باید مبتنی بر شواهد، در تناسب با خطر بهداشت عمومی، موقت و شفاف باشد.

به موجب قانون حقوق بشر بی‌سی، منشور حقوق و آزادی‌های کانادا و پیمان حقوق بشر بین‌المللی، حقوق بشر برای ما محفوظ بوده و مسئولیت‌های ما از قبل تعیین شده است. هدف از انتشار این بیانیه، ارائه راهنما به کارمندان، مالکین، عرضه‌کنندگان خدمات و تک‌تک افراد بوده که چطور بتوانیم از حفظ و تعادل حقوق بشر در برابر اولویت‌های فوری بهداشت عمومی، اطمینان حاصل کنیم.

حقوق چه کسانی در معرض خطر است؟

در مواجهه با بیماری جهان‌گیر، آنچه ما به عنوان یک فرد، خانواده، سازمان یا اجتماعات انجام می‌دهیم، تأثیر عمیقی بر منافعی بزرگتر خواهد داشت. همه ما با هم درگیریم.

هرچند، برخی از ما نسبت به ویروس آسیب‌پذیرتر از بقیه هستیم، اما برخی از تصمیمات ما بر سلامت دیگران تأثیر بیشتری دارد و برخی از ما برای انجام توصیه‌های بهداشت عمومی موانع کمتری داریم. همانند هر تصمیم دیگری، باید آگاه باشیم که چگونه تعصبات، رفتارهای کلیشه‌ای و سیستم‌های نابرابر بر تأثیر تصمیمات بهداشت عمومی نقش دارد. مانند هر زمینه دیگری، باید هوشیار باشیم که چگونه نژادپرستی، نابرابری اقتصادی و طبقاتی، توانایی‌گرایی، سن‌گرایی و زن‌گرایی همگی ممکن است در نحوه برخورد با مردم و نحوه برخورد افراد با بیماری جهان‌گیر، عوامل تأثیرگذاری محسوب شوند.

سازمان‌های بخش دولتی و خصوصی، هر دو باید تعهدات خود را در رابطه با حقوق بشر شناخته و تأثیرات نامتناسب بالقوه COVID-19 را نسبت به گروه‌های آسیب‌پذیر و به حاشیه رانده شده‌ای که استخدام می‌کنند، اسکان می‌دهند یا به ایشان خدماتی ارائه می‌دهند، در نظر بگیرند. این گروه‌ها شامل افراد دارای ضعف در سیستم ایمنی، افراد مسن‌تر که تنها

¹ ما همچنین از کمیسیون حقوق بشر انتاریو برای به اشتراک گذاشتن [بیانیه سیاست‌گذاری](#) خود، سپاسگزاریم. این بیانیه یک راهنمای مفید و نمونه‌ای از یک عملیات خوب در پیشبرد این بیانیه بوده است.

و یا در مؤسسات زندگی می‌کنند، افراد بومی و مردم نژادی، افراد دارای معلولیت، زنان و افراد با تنوع جنسیتی و جوامع کم درآمد، می‌شود.

بسیاری از این گروه‌های به حاشیه رانده شده به طرز نامتناسبی حقوق پایین، حقوق ساعتی، بدون مزایا و به عبارت دیگر شغل‌های غیراستانداردی دارند که نه تنها آن‌ها را ناتوان از مراقبت از خود کرده، بلکه کار را نیز نمی‌توانند متوقف کنند. همچنین به احتمال زیاد دسترسی ایشان به مسکن سالم و ثابت، مراقبت‌های بهداشتی جامع، مرخصی استعلاجی، مراقبت از کودک، حمل و نقل و بیمه کارمندی محدود بوده، که ممکن است بر توانایی آن‌ها برای ایجاد فاصله اجتماعی یا منزوی کردن خود، اثر گذارد. بسیاری از مردم به حاشیه رانده شده، برای درآمد، مسکن و بهداشت بهینه به خدمات دولتی وابسته هستند. مردم بومی و نژادی نیز بیشتر در معرض بیماری‌های مزمن، از جمله فشارخون بالا، دیابت، ناراحتی‌های قلبی و از این قبیل بیماری‌ها هستند.

قانون حقوق بشر چگونه در مورد بیماری جهان‌گیر COVID-19 به کار می‌رود؟

طبق قوانین حقوق بشر بی‌سی، تبعیض بر اساس ناتوانی ممنوع است، به استثنای مواردی که وظیفه‌دارانی مانند کارفرمایان، مالکین و عرضه‌کنندگان خدمات برای آن توجیه منطقی داشته باشند مبنی بر این که انجام آن بی‌حد مشقت‌بار محسوب گردد (شرح آن در پایین).

در این زمان که شرایط به سرعت در حال تغییر است، نه محکمه حقوق بشر نه دادگاه‌ها فرصت دارند تا تعیین کنند که آیا COVID-19 ناتوانی محسوب می‌شود یا خیر. با این وجود، از نظر من به عنوان کمیساریای حقوق بشر بی‌سی، محسوب می‌شود. جدیت این بیماری – و ننگ بلاقوه همراه آن – آن را بیشتر به حمایت‌های قانونی به کار رفته در مورد HIV، ربط می‌دهد تا سرماخوردگی معمولی. بنابراین، تبعیض کسی که مبتلا (یا به نظر می‌رسد که مبتلا) به COVID-19 شده است، بر اساس این قوانین ممنوع است، به استثنای زمانی که وظیفه‌داران بتوانند چنین رفتاری را توجیه کنند (برای مثال، جهت منع یا کاهش انتقال ویروس).

تبعیض بر اساس نژاد، رنگ، خاندان یا محل تولد نیز ممنوع است. این بدان معناست که وظیفه‌داران نمی‌توانند نسبت به کسی مبنی بر این‌که از یک کانون داغ COVID-19 مانند چین یا ایتالیا آمده (یا به نظر برسد که آمده)، تبعیض قائل شوند. COVID-19 به قومیت، اهلیت یا نژاد خاصی از مردم تفکیک نمی‌شود. با این وجود، [طبق راهنمای مقامات بهداشت عمومی](#)، محدودیت‌ها مبنی بر این‌که فردی به تازگی سفر کرده باشد، به نظر منطقی بوده و تبعیض محسوب نمی‌گردد.

در اضافه، تبعیض بر اساس وضعیت خانوادگی ممنوع است. در طول این مدت که مدارس و مهد کودک‌ها تعطیل است، ممکن است لازم شود که وظیفه‌داران با والدین سازگاری کرده تا بتوانند از کودکان‌شان نگهداری کنند. بار اضافی مراقبت از کودک که از طریق این اقدامات بهداشتی عمومی تحمیل می‌شود، احتمالاً به طور نامتناسب بر زنان، به ویژه مادران مجرد، تأثیر خواهد گذاشت.

این که وظیفه‌دارانی مانند کارفرمایان، تأمین‌کنندگان مسکن یا عرضه‌کنندگان خدمات تا چه حد جهت تأمین نیازهای کارمندان، مستأجران یا مشتری‌ها باید پیش بروند، محدودیتی‌هایی وجود دارد. آن‌ها باید هر قدم ممکن را برای برطرف کردن نیازهای کسانی که نیاز به مساعدت دارند، بردارند مگر این‌که انجام این اقدامات برای وظیفه‌داران "بی‌حد مشقت‌بار" باشد.

بی‌حد مشقت‌بار بودن بستگی به شرایط هر مورد دارد، به عنوان مثال، اگر مساعدت کردن سلامت و امنیت دیگران را به خطر بیندازد یا به طور غیرمعمول گران باشد، اما ممکن است پیش آمده و مد نظر گرفته شود. وظیفه‌داران می‌توانند بی‌حد مشقت‌بار بودن را به عنوان دلیل عدم تغییر در سیاست‌گذاری‌ها یا اقدامات اعلام کنند، حتی اگر روی افرادی که به

آن‌ها خدمات ارائه می‌دهند، تأثیر منفی بگذارد. آن‌ها برای اثبات بی‌حد مشقت‌بار بودن آن در زمینه شکایات مربوط به حقوق بشر، باید مدارک و شواهد "کافی و عینی" ارائه دهند.²

کارفرمایان و تأمین کنندگان مسکن و عرضه‌کنندگان خدمات باید اطمینان حاصل کنند که هرگونه محدودیتی که برای کارمندان، مستأجران و مشتریان در نظر می‌گیرند با جدیدترین توصیه‌های مقامات بهداشت عمومی سازگار بوده و به دلایل بهداشتی و ایمنی قابل توجیه است. مطمئن‌ترین وسیله برای محافظت در مقابل نابرابری و بی‌عدالتی در طول بیماری جهان‌گیر این است که اطمینان داشته باشیم که همه اقدامات مان مبتنی بر شواهد است.

کارفرمایان باید چه کاری انجام دهند؟

- کارفرمایان نباید تصمیم‌گیری‌های استخدام، تنبیه و اخراج را بر اساس این‌که کسی مبتلا یا به ظاهر مبتلا به COVID-19 شده، بگیرند. با این حال، اگر در اثر COVID-19 برای ایشان کاری وجود ندارد، تعدیل نیرو تبعیض محسوب نمی‌گردد.
- کارفرما باید با کسی که احتمالاً مبتلا به COVID-19 است، مساعدت کند، بدین معنا که تمام احتیاط‌های لازم برای جلوگیری از گسترش ویروس در محل کار را انجام دهد مگر انجام چنین کاری بی‌حد مشقت‌بار محسوب گردد. احتیاط‌ها ممکن است شامل فراهم کردن تدارکات انعطاف‌پذیر کار از منزل، به تأخیر انداختن شروع به کار کارمندان جدید یا ارائه مرخصی استعلاجی باشد.
- سیاست‌گذاری غیبت از سوی کارفرمایان نباید بر کارمندی که در ارتباط با COVID-19 نمی‌توانند کار کنند، تأثیر منفی بگذارد. یک کارفرما نباید کارمندی را که در ارتباط با COVID-19 و به دلایل پزشکی و یا به این علت که مقامات بهداشت عمومی ایشان را قرنطینه کرده، یا توصیه کرده‌اند که خود را منزوی کنند، اخراج یا تنبیه کند.
- کارفرمایان نباید تصمیم‌گیری‌های استخدام، تنبیه و اخراج افراد را مبنی بر این‌که فرد از یک کانون داغ COVID-19 مانند چین یا ایتالیا آمده (یا به نظر برسد که آمده)، اتخاذ کنند.
- کارفرمایان همچنین می‌بایست با کارمندی که به نوعی نسبت به این ویروس آسیب‌پذیرند، مانند سالخورده‌گان یا کسانی که ضعف سیستم ایمنی دارند، مساعدت کنند. یعنی تمام احتیاط‌های لازم جهت جلوگیری از گسترش ویروس در محل کار (مانند نظافت بیشتر) انجام شود مگر اینکه انجام چنین کاری بی‌حد مشقت‌بار محسوب گردد. همچنین به این معنا که باید ترتیبات انعطاف‌پذیری فراهم نمایند تا کارمندان آسیب‌پذیر بتوانند از منزل یا فضای امن کار کنند. مگر اینکه انجام چنین کاری بی‌حد مشقت‌بار محسوب گردد.
- همچنین ممکن است لازم شود که کارفرمایان به دلیل بیماری جهان‌گیر و افزایش مسئولیت کارمندان مبنی بر مراقبت از کودکان‌شان، با ایشان مساعدت کنند. حمایت‌های مربوط به وضعیت خانوادگی، ممکن است کارفرمایان را ملزم به انجام اقداماتی، فاقد شرایط بی‌حد مشقت‌بار، کند که در جهت مساعدت کارمندان در انجام مسئولیت‌های مربوط به مراقبت‌های خانوادگی‌شان اگر نتوانند از طرق دیگر این مراقبت‌های لازم را پوشش دهند، باشد. مساعدت‌ها می‌تواند شامل ساعت کار منعطف، کار از منزل یا گرفتن مرخصی با حقوق باشد. همین مطلب ممکن است در مورد کارمندی که باید از یکی از افراد خانواده در خانه نگهداری کنند، صدق کند.
- در طول این مدت کارفرمایان نیازی به گواهی بیماری از طرف کارمندان را ندارند. مراجعه غیر ضروری به مطب پزشکان، خطر در معرض قرارگرفتن دیگران، به خصوص افراد آسیب‌پذیرتر را بالا برده و بار کاری ارائه‌دهندگان مراقبت‌های بهداشتی را سنگین می‌کند.
- کارفرمایانی که سیاست‌گذاری مرخصی استعلاجی باحقوق دارند، در اینجا باید در صورت لزوم آن‌ها را به کار گیرند، و هرچند اجبار قانونی برای انجام چنین کاری وجود ندارد، اما کارفرمایانی که شرط مرخصی استعلاجی ندارند، باید برای تمام کارمندان بیمار یا آن‌هایی که مسئولیت مراقبت برعهده دارند، مرخصی استعلاجی باحقوق در نظر بگیرند.

² برای اطلاعات بیشتر از [محکمه حقوق بشر بی‌سی](#) با [کمیسیون حقوق بشر کانادا](#) دیدن کنید.

- به‌علاوه کارفرمایان باید برای کارمندانی که به علت تعطیلی محل کار، قادر به کار کردن نیستند امنیت شغلی یا مرخصی باحقوق در نظر بگیرند. تأثیر اقتصادی فردی ناشی از ویروس بیشتر به روی کسانی احساس می‌شود که از لحاظ اقتصادی در حاشیه‌اند، مانند افرادی که حقوق پایین یا ساعتی، شغل قراردادی، بدون مزایا و به طریق دیگر شغل‌های ناپایدار دارند. این ویروس احتمالاً بسیاری از کارگران کم درآمد را به سوی فقر می‌کشانند. کارفرمایان - به خصوص تجارت‌های بزرگ و نهادهای دولتی - می‌توانند جهت حمایت کارگران آسیب‌پذیر در برابر این بحران بهداشت عمومی اقدامات پیشگیرانه‌ای انجام دهند.
- کارفرمایان حق دارند که از کارمندان انتظار داشته باشند که به کار خود ادامه دهند، مگر این‌که برای عدم توانایی کار کردن دلیل موجه داشته که شامل راهنمای بهداشت عمومی برای ایجاد فاصله اجتماعی یا خود انزوایی نیز می‌شود. چنانچه کارمندی نیاز به خود انزوایی داشته باشد، کارفرما باید گزینه‌های جایگزین مختلف که چگونه کارمند همچنان بتواند به‌روری برای کارفرمای خود داشته باشد، را جستجو نماید (برای مثال دورکاری) مگر این‌که کارمند به علت بیماری توانایی انجام کار نداشته باشد.

عرضه‌کنندگان خدمات چه اقداماتی باید انجام دهند؟

- عرضه‌کنندگان خدمات نمی‌توانند کسی را که به ظاهر بیماری COVID-19 دارد و در پی دریافت یاری یا خدمات است را رد کنند، مگر لازم باشد خود یا دیگران را از ویروس دور نگه داشته و راه دیگری (فاقد شرایط بی‌حد مشقت‌بار) برای انجام آن وجود نداشته باشد. ارائه‌دهندگان خدمات باید جهت ارائه خدمات در این شرایط راه‌های متفاوتی بیابند، مانند خدمات تلفنی یا آنلاین و یا از فاصله امن. عرضه‌کنندگان خدمات باید رویکردی مبتنی بر شواهد جهت بررسی خطر برای خودشان و دیگران در نظر بگیرند. این مسئله به خصوص برای ارائه دهندگان خدمات اساسی مانند داروخانه‌ها، فروشگاه‌های مواد غذایی، خدمات جلوگیری از خشونت، اسکان بی‌خانمان‌ها، خدمات فوری مواد غذایی، خدمات بهداشتی، خدمات کمک درآمد و باقی موارد، اهمیت بسزایی دارد.
- عرضه‌کنندگان خدمات نمی‌توانند متقاضی دریافت خدمات را، مبنی بر این‌که از یک کانون داغ COVID-19 مانند چین یا ایتالیا آمده (یا به نظر برسد که آمده)، رد کنند.
- عرضه‌کنندگان خدمات باید با کسانی که نسبت به ویروس آسیب‌پذیرند مانند سالموردگان و افراد با ضعف سیستم ایمنی که به دنبال دریافت خدمات هستند، مساعدت نمایند. به این معنا که تمام احتیاط‌های لازم جهت جلوگیری از گسترش ویروس در فضای فیزیکی (مانند نظافت بیشتر) انجام شود مگر انجام چنین کاری بی‌حد مشقت‌بار محسوب گردد.
- عرضه‌کنندگان خدمات مانند فروشگاه‌های مواد غذایی و داروخانه‌ها باید ساعاتی را برای افراد آسیب‌پذیر مانند سالموردگان و افراد با ضعف سیستم ایمنی در نظر بگیرند که بتوانند خرید خود را پس از انجام اقدامات نظافتی و بدون حضور مشتری‌های دیگر، انجام دهند.
- هنگامی که عرضه‌کنندگان خدمات اساسی و فوریتی، مانند اسکان بی‌خانمان‌ها و خدمات فوری تغذیه‌ای، را فراهم می‌کنند، باید اقداماتی با کمترین یا بدون مانع ارائه دهند، به عنوان مثال حذف لزوم ثبت نام و گزینه‌های دسترسی سریع به غذا.

تأمین‌کنندگان مسکن چه اقداماتی باید انجام دهند؟

- تأمین‌کنندگان مسکن شامل تعاونی مالکین آپارتمان‌ها، مالکین آپارتمان‌های اجاره‌ای و اپراتورهای تسهیلات مؤسسه‌ای مسکونی مانند مراقبت‌های بلند مدت و خانه‌های سالمندان، می‌شوند.
- مالکین نمی‌توانند متقاضیان را رد کرده، مستأجر را آزار داده یا کسی را به دلیل ابتلا یا به نظر مبتلا به COVID-19 بیرون کند.

- آن‌ها ملزم به مساعدت با شخص مبتلا یا به نظر مبتلا به COVID-19 می‌باشند به این معنا که احتیاط‌های لازم جهت توقف گسترش ویروس در مکان‌های زندگی مشترک (مثل نظافت بیشتر دستگیره‌های در و آسانسورها) انجام شود مگر انجام چنین کاری بی‌حد مشقت‌بار³ محسوب گردد.
- مالکین نمیتوانند متقاضیان را رد کرده، مستأجر را آزار داده یا کسی را به علت این‌که از یک کانون داغ COVID-19 مانند چین یا ایتالیا آمده (یا به نظر برسد که آمده)، بیرون کنند.
- مالکین باید با مستأجرینی که خصوصاً نسبت به ویروس آسیب‌پذیرند مانند سالخوردگان و افراد با ضعف سیستم ایمنی مساعدت کنند. به این معنا که احتیاط‌های لازم جهت توقف گسترش ویروس در مکان‌های زندگی عمومی (مثل تمیز کردن مضاعف راهروها و آسانسورها) انجام شود مگر انجام چنین کاری بی‌حد مشقت‌بار محسوب شود.
- اگرچه الزام قانونی ندارد، اما مالکین باید بیرون کردن مستأجرین را به دلیل عدم پرداخت اجاره در طی این مدت به تأخیر انداخته، تا از تأثیرات نامتناسب روی این افراد که به دلیل نابرابری اقتصادی و معلولیت در حاشیه قرار گرفته‌اند، جلوگیری شود. عدم امنیت مسکن و بی‌خانمانی افراد را بدون مکانی امن برای خود انزوایی و یا ایجاد فاصله اجتماعی قرار داده، که در نهایت منجر به افزایش خطر بهداشت عمومی خواهد شد. مالکین باید از اجاره صرف‌نظر کرده یا دریافت آن را به تعویق بیندازند.

دولت چه اقدامی می‌تواند انجام دهد؟

مسئولان بهداشت عمومی به طرز خستگی ناپذیری مشغول کارند تا ما در امان باشیم، همچنین مقامات دیگر دولتی سیاست‌گذاری‌ها و ابتکارات مالی جدیدی را برای رسیدگی به تأثیر شدید این ویروس، اتخاذ می‌کنند. برای دریافت اطلاعات به روز درباره این ابتکارات، خواهشمند است از وب سایت‌های [دولت فدرال](#) و [دولت بی‌سی](#) بازدید نمایید.

در حفظ عملکرد مدیریت نظارتی‌امان، اثرات حقوق بشر را در تصمیم‌گیری‌های دولت در طی این زمان از نزدیک تحت نظر داریم. کارفرمایان، عرضه‌کنندگان خدمات و تأمین‌کنندگان مسکن دولتی نیز ملزم به انجام تعهدات فوق‌الذکر، می‌باشند. با ارائه توصیه‌ها و نظرات و کار در کنار عاملان دولتی، مطمئن می‌شویم که تصمیمات ریشه در اصول حقوق بشر داشته و حقوق مردم بریتیش کلمبیا نقض غیرقانونی نمی‌شود. ما توصیه‌ها و نظرات خود را برای عاملان دولت همواره در وب‌سایت‌مان ارسال می‌کنیم.

هر یک از ما چه اقدامی باید انجام دهد؟

هر شخصی مسئولیت دارد که با وقار و احترام با دیگران رفتار کند. اگرچه قوانین حقوق بشر موجود تعاملات خصوصی بین افراد را پوشش نمی‌دهد، اما در این زمان بحرانی این سؤال بنیادی مطرح است که ما به عنوان جامعه، چه کسی می‌خواهیم باشیم. آیا جامعه ما متشکل از افرادی است که به حقوق یکدیگر احترام گذاشته و مسئولیت‌های خود را در ارتباط با یکدیگر انجام می‌دهند یا خیر؟ حقوق بشر فقط به اندازه تعهد ما نسبت به آن در زمان استرس و بحران، مفهوم پیدا می‌کند.

اگر ما حقوق بشر را به عنوان یک نفع عمومی دارای اهمیت اساسی بدانیم، پس باید مسئولیت متقابل خود را برای حفظ امنیت یکدیگر به رسمیت بشناسیم. اگر یک فرد جوان سالم بیرون برود در حالی که بیمار است، افرادی که از قبل در معرض خطر بوده‌اند - برای مثال سالمندان و افراد با ضعف سیستم ایمنی- را حتی در معرض خطر بزرگتری در برابر ابتلا به ویروس قرار می‌دهد و ایشان را با ظرفیت سیستم پزشکی کاهش یافته زمانی که بیشترین نیاز را به آن دارند، مواجه می‌نماید. اگر مردم مواد غذایی و اقلام را احتکار کرده و آن‌ها را به قیمت بالاتر بفروشند، از آن‌هایی که در مقابل این ویروس آسیب‌پذیرتر و از لحاظ اقتصادی در حاشیه بوده و به آن مواد غذایی و اقلام نیاز دارند، سوءاستفاده می‌کنند.

³ افرادی که به دنبال اجاره کردن یا اجاره دادن مکانی هستند که از پیش توسط فرد دیگری اشغال شده و بخواهند در آن مکان به طور مشترک از تسهیلات خوابگاهی، توالت و حمام و محل پخت و پز استفاده کنند هم‌اتاقی‌هایی که در یک آپارتمان زندگی می‌کنند، شامل این امر نیستند

این زمان بسیار حساسی است برای تعهدی دوباره نسبت به اصول حقوق بشر و رفتار با یکدیگر همراه با همدلی و دلسوزی، همانطور که می‌خواهیم با ما رفتار شود. این لحظات ما را تعریف می‌کنند.

همانطور که اقدامات بهداشتی و ایمنی در هفته‌های آتی نمایان می‌گردد، می‌خواهیم بشنویم که حقوق بشر در مورد شما، چگونه تحت تأثیر قرار گرفته است. لطفاً این لینک نظرسنجی کوتاه را دنبال کنید تا به ما بگوید که چگونه حقوق بشر شما تحت تأثیر COVID-19 قرار گرفته است.